

Arrest

nr. 192 738 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 7 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het verbrekingsarrest van de Raad van State met nr. 237.503 van 28 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2014 diende verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 7 augustus 2014 en betekend aan betrokkene op 27 augustus 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op hetzelfde ogenblik werd aan betrokkene een inreisverbod van twee jaar betekend (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

"INREISVERBOD

Aan mevrouw:

Naam, voornaam: B., N. A.

geboortedatum: (...)1969

geboorteplaats: Kaphan

nationaliteit: Armenië

Bij DVZ eveneens gekend als: B., N.

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

° 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 03.06.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende meer dan een jaar in illegaal verblijf."

Bij arrest nr. 152 795 van 17 september 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is het beroep tegen beide voormelde beslissingen verworpen. Tegen voormeld arrest is een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State die bij arrest nr. 237.503 van 28 februari 2017 het arrest van de Raad heeft vernietigd.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van onontvankelijkheid van de tweede bestreden beslissing wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing.

De Raad is van oordeel dat het beroep bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij

aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, I. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van twee verschillende beslissingen. Zij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt. In antwoord op de vraag naar samenhang tussen de bestreden beslissingen, stelt de verzoekende partij ter terechtzitting dat zij in hoofdorde pleit voor de samenhang die er volgens haar wel degelijk is; dat deze samenhang blijkt uit de bestreden beslissingen; dat zij hogere rechtsnormen heeft aangevoerd; dat de situatie dezelfde is en zij stelt dat indien de beslissing inzake de afgewezen aanvraag artikel 9*bis* vernietigd wordt dit een impliciete intrekking betekent van de samenhangende beslissing houdende het inreisverbod. Ondergeschikt stelt zij te kiezen voor de behandeling door de Raad van het inreisverbod.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing. Tevens worden ten aanzien van de eerste, enerzijds, en de tweede, anderzijds, bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. *In casu* werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen. Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Ter terechtzitting vraagt de advocaat van verzoekende partij om het beroep tegen de tweede bestreden beslissing te behandelen. Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is derhalve onontvankelijk.

Het beroep wordt enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod (hierna: de bestreden beslissing).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het middel betreffende het inreisverbod voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. § 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)
Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan na te gaan of het inreisverbod evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt met de tweede bestreden beslissing aan verzoekster een inreisverbod op van twee jaar.

Ter motivering hiervan wordt verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten welk haar werd betekend op 3 juni 2013.

Deze motivering kan niet volstaan in het licht van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en geeft bovendien geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoekster.

Krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en kan de minister of zijn gemachtigde zich zelfs onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen.

Uit geen enkel element van de motivering van de tweede bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom het in casu nodig is om aan verzoekster een inreisverbod op te leggen met een duur van twee jaar.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting had een inreisverbod op te leggen, volgt uit geen enkele wettelijke bepaling de verplichting om de duur van dit inreisverbod te bepalen op twee jaar.

Waar bij het bepalen van de concrete duur van een opgelegd inreisverbod de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft (binnen de door de wet vastgestelde maximumgrenzen), dient in de bestreden beslissing dan ook te worden gemotiveerd waarom voor een inreisverbod van die bepaalde duur werd geopteerd.

Het loutere feit dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten vormt geen motivering voor de duur van het opgelegde inreisverbod, nu deze omstandigheid enkel de oplegging van een inreisverbod mogelijk maakt doch uit geen enkele wetbepaling volgt dat dit inreisverbod dient te gelden voor twee jaar.

Evenmin motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken waarom er inzake verzoekster geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden.

Nochtans merkt verzoekster op dat zij reeds bij haar aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet uitdrukkelijk elementen aanhaalde waarom haar bij een negatieve beslissing geen inreisverbod zou worden opgelegd.

Hierop wordt door de tweede bestreden geenszins geantwoord.

Derhalve schendt de tweede bestreden beslissing de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, nu uit deze beslissing zelfs niet kan worden afgeleid dat de Dienst Vreemdelingenzaken van de ter zake door verzoekster ingeroepen argumenten kennis heeft genomen, laat staan er bij de beoordeling en bij de oplegging van het inreisverbod rekening mee heeft gehouden.

Verzoekster wijst er bovendien op dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarbij zij meerdere elementen van humanitaire aard heeft aangehaald.

Uit geen enkel element van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een afweging heeft gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod voor twee jaar enerzijds en de concrete situatie van verzoekster anderzijds, zodat eveneens het evenredigheidsbeginsel in deze geschonden is.

De tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten die haar betekend werd op 3 juni 2013. Verzoekende partij betwist dit niet. Tevens wordt vermeld dat aan verzoekende partij een termijn van twee jaar inreisverbod wordt gegeven omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende meer dan een jaar in illegaal verblijf.

Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk vermeld: *“De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende meer dan een jaar in illegaal verblijf.”* Er wordt bijgevolg wel degelijk formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte aan verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar te geven. Tevens wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd, namelijk omdat aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolg werd gegeven en betrokkene nog steeds illegaal in het Rijk verblijft. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat er geen onderzoek is naar haar specifieke omstandigheden, dient erop te worden gewezen dat er wordt verwezen naar het feit dat zij nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied te verlaten ondanks het haar afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat zij daartoe nochtans ruimschoots de tijd had. Verzoekende partij bekritiseert dit motief niet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij stelt dat het feit dat zij een eerder bevel om het grondgebied niet opvolgde niet impliceert dat haar een inreisverbod diende te worden opgelegd omdat verweerder zich, om humanitaire redenen, kan onthouden van het nemen van een dergelijke beslissing. Zij toont met deze uiteenzetting evenwel niet aan dat verweerder enige appreciatiefout heeft gemaakt. Zij toont evenmin *in concreto* aan dat er enige *“humanitaire reden”* bestaat die onterecht over het hoofd werd gezien. Verzoekende partij verwijst naar de inroepen argumenten in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad merkt op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een andere invalshoek is dan artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. De eerstgenoemde bepaling is erop gericht een vreemdeling te machtigen tot een verblijf in het Rijk indien er buitengewone omstandigheden zijn alsook redenen om hem een verblijf van meer dan drie maanden te verstrekken. De laatstgenoemde bepaling is erop gericht de toegang tot en het verblijf in het Rijk te verbieden omwille van de erin opgesomde redenen en voor een duur afhankelijk van de elementen die de zaak kenmerken. Uit artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet de ambtshalve verplichting voor de verwerende partij worden afgeleid om bij het opleggen van een inreisverbod tevens te motiveren aangaande en rekening te houden met elementen die werden

ontwikkeld in het kader van een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont aldus met haar algemene uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar haar specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins te verduidelijken, niet aan dat de verwijzing naar het feit dat zij nog steeds geen stappen ondernomen heeft om gevolg te geven aan het afgeleverde bevel, kennelijk onredelijk is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel en als concrete toepassing daarvan het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse en gelet op het feit dat verzoekende partij zich beperkt tot de opmerking dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen, blijkt dat verzoekende partij met haar algemeen betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en meent dat in het inreisverbod ten onrechte niet is gemotiveerd of rekening gehouden met de argumenten in de aanvraag, kan zij niet worden gevolgd.

Uit artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet de ambtshalve verplichting voor de verwerende partij worden afgeleid om bij het opleggen van een inreisverbod tevens te motiveren aangaande en rekening te houden met elementen die werden ontwikkeld in het kader van een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij met betrekking tot de bedoelde aanvraag zowel motiveert vanuit het oogpunt van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als vanuit het oogpunt van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN